

DEN BRÄNDA JORDEN

CJ Håkansson är den debuterande skräckförfattaren som håller på att ta de blågula skräckälskarna med storm.

När CJ Håkansson skrev sin roman "Fjärilen från Tibet" (Vertigo förlag, 2007) lyssnade han på musik av Vader, Kreator, Bloodbath, Slayer, Kataklysm och The Crown.

Så, spänn fast er och låt er sugas in i CJ Håkanssons brutala mardrömsvärld som till bristningsgräns är fylld av blod, sex och kroppsdelar...

Novell av: CJ Håkansson * Illustrerad av: Jonna Björnstjärna

Det låg något i luften. Ett oväder var på gång, alla visste det, men ingen sa något. Det verkade som om staden, i en kollektiv skräck för de krafter människan ännu inte lyckats döda eller köpa, ville göra sig så liten och tyst som möjligt för att undkomma den blåsvarta murbräcka av moln som samlade sina krafter vid horisonten. En gemensam men outtalad bävan som fick vuxna att prata så fåordigt som möjligt och barn att leka tyst. Den olycksbådande himlen fick till och med den täta stadstrafikens oväsen att verka ynkligt och försynt. När Mikael lämnade kontoret och gick till bilen, ryckte han häftigt på axlarna i ett försök att kasta bort dysterheten och tvinga fram självförtroende inför helgen. Men mitt i den trotsiga rörelsen förlorade han kontrollen över dess form och den förvandlades till en rysning. Det kändes som om molnen

som sakta gled allt närmare iakttog honom och skulle när som helst krossa honom mot asfalten. Han förstod att känslan av olust egentligen inte betydde något, att det i själva verket var en fullt normal rädsla för att vara den han borde vara. Den underliga tystnaden var kanske bara ännu ett lager mellan honom och nuet. Det var fredag och efter att Mikael i helgträngseln handlat upp allt de skulle behöva, hämtade han Linda utanför skolan. Hon väntade på honom med den svarta ryggsäcken av taggigt gummi slängd över axeln. Mikael hade gett henne den tre veckor tidigare och han var glad att hon använde den. Han hade frågat hennes mamma om hon trodde att Linda verkligen hade tyckt om den, men bara fått en pik som svar.

Mikael var trött. Han gned sig över näsan och höll ögonen på vägen. Om det regnade eller

stormade i staden så var det inte längre hans problem. Linda satt i passagerarsätet och trummade i takt med musiken som hon stoppat in i bilens cd-spelare. Musiken hade förändrats. Han kände igen stilen, lika arg och vemodig som den han själv lyssnat på innan musiken försvunnit ur honom, men han kunde varken bandens namn eller sjunga med i låtarna. Han kände sin dotter lika dåligt som musiken hon lyssnade på. Mikael hade nätt och jämt lyckats vara närvarande de första tre åren av hennes liv. De påföljande tio kändes som en dimbank, en period då han knappt hade vetat vem han själv var, varför han fanns eller vart han skulle. I föl hade han tagit kontakt igen och ett nervöst

samtal för att försöka rätta till all den skada hans frånvaro orsakat, hade lett till ett lika spänt möte. De hade båda klätt upp sig. Trevat. Försökt prata utan att blotta sig för mycket. De tyckte båda om musik och film och det hade varit räddningen.

Mikael sneglade på Lindas svarta kläder, de trasiga strumpbyxorna, den slitna jackan. Hennes färgglada hårförlängningar av garn. Tygmärkena, knapparna och hennes kraftfulla make-up. Linda hade ärvt Elisabets kroppsbyggnad – kort och en aning mullig. Han undrade vad hon gjorde om dagarna, vad hon tänkte på. Han kände igen sig i livsstilen hon verkade ha anammat. Och det gjorde honom rädd. Han tänkte på rädslan, utsattheten. Egentligen tänkte han på knarket, men det ville han inte låtsas om. Det sög i honom. Skulle aldrig släppa taget.

Lindas telefon pep. Hon tog upp den, log brett och knappade in ett svar.

”Är den bra”, frågade han när hon stoppade ned den i fickan.

”Vilken då?”

”Mobilen. Ifall du behöver en ny så kan jag fixa en.” Han visste att han inte fick. Ville inte slå en kil mellan henne och Elisabet, men han kunde inte hejda sig själv. Tystnaden var för svår.

”Nej, det är okej”, sa hon. ”Den funkade bra.”

”Har du täckning här ute?”

”Än så länge. Är det långt kvar?”

”Ett par mil bara. Hur så? Behöver du sträcka på benen?”

Linda ryckte på axlarna. Fan, tänk om hon behöver pissa tänkte han. Hur fan ska hon kunna säga det till mig? Han ville inte att hon skulle behöva genera sig.

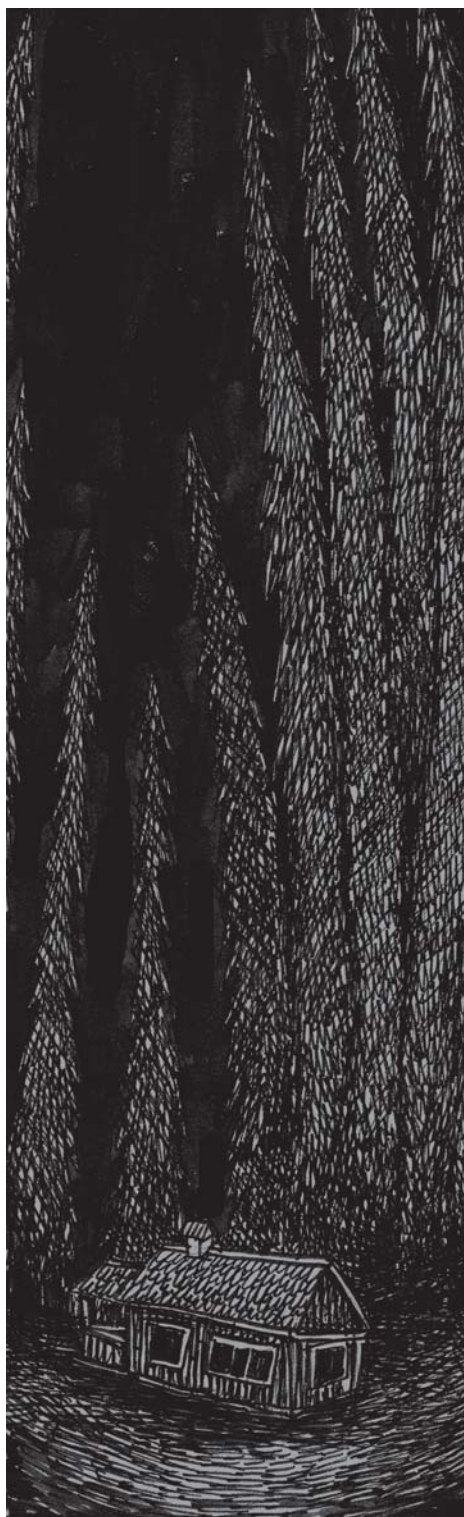
”Vi kan ta en paus om du vill.”

”Nej, det är lugnt”, sa hon. ”Å, det här är en bra låt.” Hon sträckte sig efter volymkontrollen men hejdade sig. ”Är det okej om jag vrider upp volymen?”

”Javisst. Självklart.”

Musiken dånade i bilen. Han tyckte om den. Samtidigt fick den honom att tänka på att det var som om hans liv hade stannat. Tio år försvunna. Han stod fortfarande kvar och

stampade på tjugofem medan resten av världen hade fortsatt. Räknades han som vuxen? Mikael märkte att han tryckte på gasen när musiken ökade i tempo. Det fick honom att le. Kärleken till musiken var inte helt död. Hans mammas föräldrahem låg i norra Småland, djupt in i skogen. När han hade varit liten hade han brukat hälsa på sin mormor där. Mikaelns mamma hade inte hjärta att sälja det så hon och hans pappa betalade någon på orten för att titta till det och klippa gräsmattan. Då och då åkte hans föräldrar dit, men för det mesta semestrade de i Grekland eller Spanien. Det senaste året hade han lyckats bygga upp förtroendet hos sin mamma igen och han hade fått låna nycklarna. Solen hade gått ned för en timma sedan. De mötte få bilar men vägen var smal och helt utan viltstängsel. Det fanns ingen belysning annat än reflexpinnarna längs vägkanten. Risken för älgar eller annat vilt höll honom vaken, men gjorde honom samtidigt trött i ögonen. Den sista kilometern var en ännu smalare grusväg, utan plats för vare sig möte eller omkörningar. Den var gropig och slingrade sig fram mellan täta skogar. Han var tvungen att köra sakta. I mörkret såg skogen ut som en gigantisk mur som skyddade en helt annan värld som de bara fick färdas genom på nåder. Hans mammas hus låg vid vägens ände. Det fanns en plätt att parkera bilen på och en liten vändplats. I det korta ögonblick som strålkastarna belyste garaget som stod bredvid huset, på andra sidan den grusbelagda parkeringsplatsen, fick han känslan av att det var på väg att kapsejsa. Hans mamma hade inte gett honom nyckeln till det, hon hade trott att den låg i huset, men inte varit säker. I vilket fall som helst, hade hon sagt, var det fullpackat med skrot. Mikael parkerade bilen framför den lilla stugan, lutade sig bak i sätet och andades ut. Han hade kört långt efter en tung arbetsdag. Det var utmattande att hela tiden vara på helspänn och inte säga något fel, att förvandla sig själv från en tvekande, misslyckad kille till en man som en tonårig dotter skulle kunna acceptera som sin far. Men det ville han inte att hon skulle veta. Han försökte gaska upp sig, se mer alert ut så att hon inte skulle tro

att det var hennes sällskap som gjorde honom trött.

Lindas mobil pep igen och hon ryckte upp den och flinade förtjust.

”Vem är det du sms:ar?” Han försökte göra sin röst ljusare.

Linda ryckte på axlarna. ”En kille bara.”

”Din pojkvän?”

Hon strök bak sitt hår, försökte få det ligga still bakom sitt ena öra. Han kände igen hennes självmedvetna gest och det gjorde honom lite tryggare. Han visste något om henne, en kunskap han hade förtjänat genom att umgås med henne.

”Går ni i samma skola?”

”Nej, han har gått ut.”

Mikael nickade. ”Hur gammal är han?” Han försökte hålla rösten så neutral och avslappnad som möjligt.

”Han är jättetrevlig.” Vad hade han för rätt att fråga? Vad kunde han göra? Varför var han plötsligt så rädd? Hon är min dotter, tänkte han. Jag är rädd om henne. Du är avundsjuk, svarade någon som bodde långt in i honom själv. Nej. Tänk om hon träffar någon som dig? Gör samma sak som sin mamma.

”Är han mycket äldre?”

Linda satt tyst.

”Var träffades ni?”

”På nätet. Jag och Erika ska åka till Arvika tillsammans med honom och hans polare.” Mikael kände det som om han försökte tvinga ned en orkan i en flaska.

”Du vet”, började han och tystnade. Försökte fånga orden utan att släppa fram paniken.

”Du är en fantastisk tjej och förtjänar en bra kille. Du behöver inte nöja dig med någon du träffat på nätet.”

”Han får mig att må bra. Det är det inte många som har lyckats med”, sa hon och tittade på honom.

De satt tysta en stund innan Mikael harklade sig och öppnade bildörren. Det var kyligt ute. De steg båda ut och tittade sig omkring. Det var så mörkt att de inte såg någonting alls först. Vinden fick granskogen att låta som ett hav.

Det enda som gick att urskilja av huset var dess form.

”Linda?”

”Ja?”

”Jag litar på dig och ditt omdöme.”

”Bra”, sa hon och lät nöjd.

Det var inte sant, men en lögn kändes av någon anledning som den enda räddningen. Det ekande ljudet när de stängde bildörrarna fick honom att tänka på hur ensamma de var här ute. Det var ett avslutande ljud. Ett varsel om död. Om litenhet. Mikael rös. De stod stilla som i andakt för den väldiga svärtan som omringade dem. Han svalde och skiftade tyngd från ena benet från det andra, gruset knastrade under hans skor.

”Oj, vad mörkt det är”, sa hon med andan i halsen.

”Jag ska gå ned i källaren och slå på elen.”

Mikael tog ficklampan ur bilen, slog på den och lyste omkring sig. Han försökte göra det målmedvetet som om han orienterade sig, men faktum var att han egentligen försökte skingra dumma barndomsrädslor. ”Du kan vänta här om du vill.”

Hon svarade inte. Mikael letade sig fram mot källardörren. Hans enda vapen mot mörkret, var en otillräcklig ljuskägla som knappt nådde ett par meter. Lindas snabba fotsteg kom ifatt honom och han kände hennes händer famla efter honom. De fick tag på hans jacka. Han hörde hennes andetag, djupa, rädda.

”Fan, vad mörkt det är”, flämtade hon. Hennes nervositet smittade av sig på honom. Han tänkte själv på alla kvällar han legat vaken här och hört konstiga ljud från huset, trädgården eller skogen. De var helt ensamma nu, långt bort från staden. Huset, vägen och bilen var det enda på flera mils avstånd som människan skapat. Rädslan han kände var inte rationell, men på något sätt kändes den ändå trygg. Den förde honom närmare Linda. De hade något annat gemensamt än musik och film. De var båda människor.

Mikael fick dra med all sin kraft för att få upp dörren, Linda stod bredvid och lyste vilt omkring sig med ficklampan. Som om hon

försökte hålla svärtan på avstånd från alla håll samtidigt. Källaren luktade unket. Han tog tag i dörrposten för att orientera sig och fick omedelbart något segt och äckligt på fingrarna. Vad gör jag här, tänkte han. Jag hör inte hemma här. Det gör ingen av oss. Vi har inte förtjänat något av detta. Han svalde.

”Ge mig lampan.” Linda svarade inte så han var tvungen att upprepa sig för att hon motvilligt skulle släppa ficklampan ifrån sig. Han riktade den in i källaren, lät ljuskäglan spela över dammiga hinkar, redskap och flaskor. Med ett djupt andetag orienterade han sig fram mellan hindren. De obehagliga ljuden de gjorde när han råkade stöta emot dem, fick honom att så gott som det gick försöka undvika att ens nudda dem. Mikael slog på strömmen och vattenpumpen brummade till liv. Han andades ut. Ljudet kändes betryggande.

Det lilla trähuset bestod av tre rum och ett kök. På framsidan fanns en veranda stor nog för ett bord och ett par stolar, bakdörren ledde ut till en terrass lika bred som huset. Mikael fixade dem båda lite smörgåsar och varm choklad. Han stuvade in resten av maten i kylen och skafferiet. De åt tillsammans i köket med ytterkläderna på. Han brydde sig inte om att försöka få liv i den gamla kaminen. Det fanns ved framme men han var inte säker på att han skulle lyckas få drag i den så han lät den vara till morgondagen då han skulle vara utvilad. Istället slog han på alla elementen på full värme. Trots det var det inte mer än sexton grader i köket.

”Hur länge bodde farmor här?”

”Tills hon började på gymnasiet, tror jag. Hon flyttade hon in till stan och sedan träffade hon pappa.”

Hon nickade och tog en tugga till av sin smörgås. Hon åt med små bett.

”Jag träffade din mamma när hon var sexton.”

Linda tittade på honom.

”Var ni kära?”

”Ja.” Han log för sig själv och tänkte på Elisabet.

”Vad hände?”

”Vi var inte redo.”

”För mig?”

”För precis allting. Livet först och främst. Om man nu kan bli redo för något sådant. Ingen av oss var redo för knarket. För hur mycket det skulle bli och ta över. Vi festade som galningar. Drack som svampar. Din mamma klarnade till och slutade när hon blev gravid.”

Linda la händerna om den varma koppen.

”Vad gjorde du då?”

”Jag fortsatte.”

Han ville säga något till henne, något som fick henne att förstå vad han kände, vad han skulle vilja göra för hennes skull, men visste inte vad. De åt färdigt och sedan tog han fram tältsängarna och lät Linda välja rum.

Mikael tittade upp i taket. Det hade börjat blåsa, rutorna knäppte och huset knakade. Han kunde inte sova. Han hade tittat på ärren i armvecken i skenet av den svaga toalettlampan. Under dem, långt nere i hans kött låg hungern. Han intalade sig själv att han var starkare än den. Mikael bar alltid långärmat på jobbet eller när han träffade Linda, oavsett hur varmt det än kunde vara. Han tänkte på att han borde sluta med det. Konfrontera sina rädslor. Sluta skämmas. Sluta känna sig som ett skuldbelastat offer och börja leva igen, utan ursäkter, utan krav på att försöka låtsas vara bättre än vad han var. Sluta med att presentera sig själv som en mönstermedborgare för att försöka gottgöra skulden han kände mot de han hade gjort illa. Det du ska fokusera på, tänkte han, är inte resten av samhället, det är inte ens din mamma eller Elisabet, det är Linda. Mikael hade trots allt det lättare än många. Pengarna och kontakterna fanns i familjen. Han tänkte på Elisabet och på hur arg och bitter hon var. Han hade kört sitt liv i botten och i tio år pissat på allt som varit betydelsefullt för dem. Efter att återhämtat sig själv hade han återfått pengar, trygghet och anseende, något hon hade varit tvungen att leva utan i hela sitt liv. Det var inte rättvist. Nu använde han de pengarna för att försöka få tag i Linda igen. Gav henne sådant som hennes mamma inte kunde ge henne. Mikael steg upp ur sängen, drog på sig jeansen, sin tjocka tröja och gick ut på terrassen. Det var kallt och han la armarna i kors över bröstet.

Vinden fick hans hår och kläder att fladdra. Efter ett tag vande han sig vid mörkret. Av någon anledning kändes det mindre otäckt nu. Skogen kändes inte längre som en fiende utan som en trygg barriär mellan honom och resten av världen. Dropparna började falla. Han hörde de första slå mot löven i skogen. Dropparna växte, de var tunga och ville dö mot marken. Ljudet när de träffade trägolvet på terrassen var högt. Mikael stod kvar en kort stund och njöt av att känna dropparna mot sitt huvud och sina kläder. Han drog in kall nattluft i lungorna. Det fick honom att rysa ofrivilligt. Andetaget luktade oväder. Det hade hunnit ikapp dem. Han gick in.

Mikael dukade fram frukost åt dem båda. Doften av kaffe spred sig i huset. Efter ett par försök fick han igång kaminen och vred ned elementen. Han väckte Linda två gånger innan hon äntligen lyckades ta sig ur sängen. Hon hade sovit genom stormen trots att regnet stundtals hade fått rutorna att skaka. De åt tillsammans och planerade dagen. Stämningen var inte längre lika spänd mellan dem. Det här går bra, tänkte han. Första gången vi har varit tillsammans så här länge och det går bra. Han var på ett sådant gott humör att det gjorde honom barnslig. Han skvätte vatten på henne ur diskhon och hon kastade en överbliven brödbit efter honom. Hennes telefon pep igen och hon skuttade bort till matbordet för att plocka upp den. Mikael stoppade ned händerna i det varma diskvattnet igen.

”Vad skriver din hemlige pojkvän?”

Hon svarade inte.

”Jag sa...” han vände blicken åt hennes håll.

Linda var borta.

Telefonen låg kvar på bordet där den legat hela morgonen.

Det tog en lång stund innan han kunde göra något annat än att stirra mot där hon nyss stått. Han stod med händerna i diskhon och försökte få hjärnan att fungera. Mikael torkade av händerna på diskhandduken. Rörelsen var som förnuffets sista eko. Den enda dörren som stod öppen var den som han själv hade stått vid. Under de få sekunder han släppt henne med

blicken hade han inte hört någon av de andra dörrarna öppnas. Mikael tvingade sig själv att ta två djupa andetag. Han var helt kall inombords. Vågade inte tänka klart, ville inte förstå hur omöjlig situationen var. Linda är borta, tänkte han. Hon har gått ut. Ut. Mikael hängde tillbaka handduken med mekaniska rörelser, stack ned fötterna i skorna, öppnade ytterdörren och gick ut på verandan. Han svalde. Gräsmattan var öde. Mikael ropade hennes namn. Ännu en gång fast högre, han hörde hur det ekade i skogen. Mikael stod still och strök sig över munnen. Ville inte lämna verandan. Hon kanske skulle komma tillbaka. Hon kan inte vara borta. Inte på det sättet. Det går bara inte. Inne, hon måste vara kvar inomhus. Mikael tvingade sig själv att gå istället för att springa. Han ville rusa och skrika efter henne, men han visste att om han gjorde det så skulle han tappa kontrollen totalt. Mikael sökte metodiskt igenom hela huset. Han stängde alla dörrar efter sig så att han skulle höra om någon öppnade dem. Från och till stod han helt still och lyssnade så att han inte skulle missa några ljud. Allt han hörde var vinden. Ibland knäppte huset vilket fick hans hjärta att dunka snabbare. Han satte sig ned på köksstolen. Reste sig igen. Hade han misstagit sig? Ytterdörren hade kanske stått öppen. Tänk om henne pojkvän hade gjort slut med henne, tänk om hon satt ute i skogen och grät? Mikael andades sakta ut. Tvingade sig själv att le. Så måste det vara. Vad dum jag är, tänkte han, mobilen ligger ju kvar. Han plockade upp den från bordet och tittade på den. Ett meddelande mottaget. Det var oöppnat. Nej, så är det inte, hon har öppnat det. Jag kan inte teknologin, det är en annan telefon än vad jag har, en annan operatör. Mikael öppnade meddelandet. Det innehöll en lång rad konsonanter. Inga meningar, inga ord. Bara konsonanter. Mikael stod och tittade sammanbitet på telefonen en lång stund. Det måste ha blivit något fel. Meddelandet hade korrumperats eller något. Det var inte mycket han visste om mobilteknologi, men han trodde inte att telefoner numera var så värst annorlunda från datorer. Så måste det vara. Han hade aldrig varit med om det förut, men det var inte

otänkbart. Eller så var det ett virus. Mikael hade hört att mobiler kunde få det på något sätt. Han la ifrån sig hennes telefon, såg till att den låg på exakt samma plats som han hade plockat upp den. Ifall hon skulle komma tillbaka. Klart hon kommer tillbaka, tänkte han. Hon har gått ut. Hitta henne. Suget i armvecken fick honom att känna sig ihålig. Du kan inte göra något åt det förflutna, upprepade han för sig själv, framtiden är något du skapar i nuet. Det är i nuet allt händer. KBT:n var hans bibel, livbojen som guppade i det eviga och rökdrabbade pulverhavet. Jag ser ett tomt hus, min dotter är borta, jag är nervös och rädd, jag tror något har hänt. Jag är rädd för att. För att. För att. För att knarket har tagit henne. Det fick honom att skratta högt och falskt. Mikael strök sig över munnen. Jag måste lita på henne, tänkte han. Han satte sig ned vid köksbordet. Tittade på hennes mobil. Flyttade den så att den skulle ligga rätt. Väntade.

Efter en halvtimme kunde han inte sitta still längre. Det värsta av paniken hade lagt sig. Han hade lyckats trycka undan alla tankar om vilken dålig far och människa han var genom att tänka på de positiva egenskaper han besatte. Hans terapeut skulle vara stolt. Nu var han bara orolig. En helt normal känsla som han accepterade. Mycket stolt. Mikael gick bort till garderoben, tog ut ett par stora gröna gummistövlar och stoppade fötterna i dem. Något stack honom i fotsulan, han vände upp och ned på den ena stöveln och hällde ut gamla granbarr. Mikael tog på sig en varm jacka, tog Lindas jacka under armen och gick ut på verandan. Han ropade hennes namn. Varför tänker du bara på dig själv? Håll käften. Tyst. Sluta tänk. Han fokuserade på vad han höll på med. Jag har hennes jacka ifall hon fryser. Jag ropar efter henne, jag bryr mig. Jag älskar henne. Hon är allt jag vill ha ut av livet. Nu ska jag leta upp henne, trösta henne och se till att hon mår bra. Vi ska dricka varmt te och jag ska hjälpa henne att stå ut. Han gick in igen och skrev en lapp, så att om hon kom tillbaka inte skulle oroas sig eller springa ut igen. Han undertecknade det med "Pappa". Av någon anledning fick det honom att må lite bättre.

Mikael gick ut på framsidan och följde grusvägen. Mittemellan hjulspåren var grönskan hög. Vägen användes sällan och det var inga bilar som regelbundet slog ned gräset med sina underrederna. Det var länge sedan vägen hade blivit underhållen och den var full av hål, de flesta av dem fortfarande vattenfyllda. Han ropade hennes namn. Träden svarade med sitt viskande. Ifall de visste var hon var så skulle de inte säga det på ett språk som han förstod. Himlen var grå, död och likgiltig inför hans desperation. Mikael gick en kilometer, ända bort till myren. Han smekte sig i ansiktet och kämpade för att hålla förtvivlan borta. Jag ska inte ringa Elisabet, tänkte han. Inte än. Han skulle aldrig få träffa Linda igen om han gjorde det. Hon skulle tro att han börjat använda igen, att han slarvat bort hennes dotter. Eller i bästa fall, att han fått en paranoid flashback som likväl gjorde honom oanvändbar som far. Linda hade sannolikt inte gått längre än till myren så han vände och gick tillbaka. Troligtvis var hon hemma nu. Linda hade hittat lappen och nu satt hon och väntade på honom. När hon hade läst den skulle hon förstå att han var orolig för henne. När vinden låg på kände han doften av civilisation. Rök. Han sniffade högt. Det var inte från någon grill, ingen skulle grilla på en höstförmiddag. Kanske var det någon som brände löv, någon granne långt borta. Mikael trodde att de närmaste hette Fredriksson, men han var inte säker. Ju närmare han kom huset desto skarpare blev doften. Brand. Död. Han började springa. Vattnet ur pölarne stänkte upp över stövelskaften när han rusade genom dem. Huset blev synligt, han såg inga lågor, ingen rök. Lungorna protesterade, blodet pumpade i hans ådror. De sista tjugometerna kändes hans håll i sidan som om han hade blivit skjuten. Mikael slet upp dörren och ropade på henne. Han fick inget svar, huset var tyst. Med de blöta stövlarna fortfarande på fötterna kastade han sig från rum till rum, efterlämnande lera och avslagna, fuktiga grässtrån.

"Linda?"

"LINDA?"

Mikael for ut på altanen. Rökluften var skarpare på baksidan. Han förstod ingenting. Han gick fram och tillbaka. Trägolvet ljöd stumt under hans tunga steg. Drev hon med honom? Var det någon sorts humor han inte fattade? TV-program som Jackass och Punked gjorde honom bara arg. Han ropade på henne igen. Mikael stödde sig på det vitmålade räcket och spejade ut över den övervuxna gräsmattan. Femtio meter ned låg den stora stenen han hade lekt på som barn, den kändes liten nu. Längst bort var skogen.

Någon hade bränt ett märke i gräsmattan. Det var därifrån rökluften kom. Men han såg ingen rök. Mikael stirrade på märket med öppen mun. Han snubblade ned för de tre trappstegen och lyckades enbart hålla sig på fötter tack vare räcket. Det var som om han hade blivit tömd. På allt. Allt utom skräck. Han var tvungen att tvinga sin hand att öppna sitt krampartade grepp om räcket. Det var som om kroppen följde ett helt eget program, den vill inte lämna huset, ville inte se vad som hade hänt med gräsmattan. Mikael smög med andan i halsen bort mot ärret i gräset. På avstånd såg det inte så stort ut, men när han kom närmare såg han att det var minst e och en halv meter i diameter.

”Jävlar”, viskade han.

Märket var en perfekt cirkel och i mitten fanns en symbol som såg ut som två rätvinkliga trianglar som möttes med varsin spets. Gräset var helt utplånat och jorden var svart. Mikael satte sig ned på knä och kände på marken med fingrarna. Marken var kall men torr och det oskadda gräset var fortfarande blött. Det var helt omöjligt, han hade känt rökluften. Det slog honom plötsligt att den var borta. Det borde lukta starkare här, men nu kände han ingenting. Han ställde sig upp och sög in luft. Det enda han kände var doften av skog, ruttet gräs, mossa och något som antagligen var en snigel han hade trampat på. Han tittade ned på märket i gräsmattan. För ett svindlade galet ögonblick kändes det som om det tittade tillbaka på honom.

”Å herregud. Linda.”

Mikael satte fart ned mot skogen. Kanske var stigen kvar. Den gamla stig som hans mor hade trampat upp till sina gamla svampställen. Linda hade kanske följt den. Vid skogskanten såg han att den var kvar, men den var så övervuxen att han höll på att missa den. Han satte fart in i det mörka svajande trädhavet som aldrig verkade tystna. Ormbunkarna slog mot hans byxor, löv och blad föll ned i hans stövlar. Slagen från den blöta grönskan var som pisksnärtar.

”Linda”, skrek han. ”LINDA!”

Mikael joggade andfått ned längs stigen. Han kunde knappt tänka, allt han ville nu var att hitta henne och ta med henne hem. Sätta sig i bilen och köra därifrån. Han tittade sig vilt omkring efter henne, spanade efter ett avbrott i allt det mörka gröna. Mikael flämtade högt, tvärstannade och kände hur håret reste sig, hur all tankeverksamhet plötsligt klickade. Bredvid en björk knappt tjugo meter framför honom stod en suddig skepnad och iakttog honom. Den hade armar och ben, huvud och kropp, men inga andra mänskliga drag. En gestalt vars detaljer och karaktärsdrag var en skiftande virvel av diffusa pixelkonstellationer som sakta rörde sig helt fristående från varandra, medan silhuetten darrade i knappt tyglad statiskhet. Det var som om någon hade tagit ett foto på en människa i full rörelse med en dålig mobilkamera, försökt radera fotot men inte lyckats och istället råkat ge det liv. Mikael stod som fastfrusen och stirrade på skepnaden. Den började röra sig mot honom. Gestaltens rörelser verkade långsamma, som om den rörde sig under en helt unik gravitation, men dess onaturligt långa kliv genom ormbunkarna gjorde att den närmade sig honom snabbt. På nära håll såg han att det fanns detaljer i dess ansikte och kropp. Ett flimrande bildspel, en kalejdoskopisk attack av digital misär så överväldigande och ständigt skiftande att hans hjärna förbjöd honom att förstå dess innehåll. Den enda information den gav honom var att i gestaltens ansikte spelade en vämjelig bild av en stor, suddigt flinande mun som verkade bli allt bredare för varje kliv den tog mot honom. Mikael

vände sig om och sprang för allt han var värd. Han följde stigen så gott han kunde, på något instinktivt plan förstod han att den ledde mot räddningen. Framför honom såg han öppningen mot gräsmattan som ett blekgrönt ljus. Mikael hoppade upp för den lilla slänten, snubblade och föll. Han kom på benen igen nästan omedelbart, ignorerade smärtan i knäna och struntade i snoret som rann ur hans näsa. Mikael stannade inte förrän han nådde verandan. De våta gummisulorna och det fuktiga golvet gjorde att han halkade igen, men Mikael fick tag på räcket och höll sig på benen, det knakade under hans tyngd. Han stirrade ned mot skogen, men såg ingenting. Luften kändes otillräcklig och han andades så tungt att det kändes som om han skulle spricka. Han försökte tänka på varje andetag. Ut. In. Ut. In. En flashback. Det var. Ut. In. Bara en. Ut. In. Flashback. Han flämtade högt när han såg varelsen glida upp ur skogsbrynet och landa på gräsmattan. Ett långsamt hopp på gott och väl sex meter.

”Å fy satan. Åherrejävlar. Det är inte sant”, snyftade han. ”Jag har inte gjort dig något”, skrek han, ”gå din väg. Försvinn!” Varelsen stod still vid gräsmattans yttersta gräns. Där de som en gång byggt huset och tvingat fram en bit av civilisation från skogens vrår, hade gett upp och låtit udda vara jämt. Svetten rann ned för Mikael ryggs, ändå kändes det som om han var helt gjord av is

”Jag vill bara ha min dotter så åker vi sedan. Jag lovar. Det är allt jag vill.”

Varelsen rörde sig inte medan Mikael vädjade utan stod med armarna efter sidorna, uttryckslös och stilla. När han tystnat, när allt Mikael hade kvar i sig var tunga andetag och knappt återhållen gråt, lyfte skepnaden sina långa armar, sträckte ut dem mot honom och klöste i luften med sina fingrar som om den ville riva avståndet mellan dem i stycken. Mikael kände hur hans ben och händer domnade och hur hans syn började mörkna. Ett fruktansvärt ylande ljud inifrån huset. Mikael hoppade högt, snodde runt och klamrade sig fast vid staketet igen. Grävde med fingrarna i det så att fuktiga färgflagor lossnade och fastnade på hans händer.

Skriket kunde omöjligen komma från en människa. Det var helt otänkbara. Mikael kände sitt hjärta slå som trumma, han stod som fastfrusen. Visste inte vilket håll han skulle vända sig åt. Om han bara stod helt still skulle inget förändra sig. Inget ont skulle inträffa. Allt skulle bli bra med tiden. Det hade de lovat honom. Tiden läkte alla sår. När han hörde skriket igen förstod han att det inte kom från ett djur utan från en människa i ohyggliga plågor. Rösten var förvriden av desperation och smärta, sliten ut ur kroppen på någon som gett upp allt hopp om räddning. En kvinnas röst. Linda. Mikael kastade sig på dörren, slet upp den och rusade in i huset. Alla hans sinnen kändes dubbelt så alerta som vanligt och han la märke till detaljer med sådan fart att han knappt hann sortera dem. Lappen låg kvar där han hade lämnat den. Mobiltelefonen också. Spåren efter hans egna fotsteg hade nästan torkat. Möblerna. Disken. Tavlorna på väggarna. Den två år gamla almanackan på väggen. Allt var orört. Han sprang mellan rummen, förberedd på det värsta. Fullt införstådd i att han skulle finna Linda skadad och kanske till och med döende. Så länge hon var vid liv gjorde det inget. Snälla, låt henne vara vid liv. Alla rummen var tomma. Mikael sökte genom garderoberna, rev ut alla kläder och kartonger. Vände upp och ned på borden, kastade möblerna ur vägen och skrek efter henne. Till slut stod han flämtande och insåg faktum, hon var inte i huset. Det var helt omöjligt, han hade hört henne. Hade han misstagit sig, hade skriken kommit framför huset? Mikael tittade ut genom fönstret men såg inget. Han öppnade dörren försiktigt, och smög ut på verandan. Hon var inte på framsidan heller. Mikael gick tacksamt in igen, stängde och låste dörren noggrant efter sig. Jag har inget val, tänkte han. Mikael gick in i köket och tittade ut genom fönstret som ledde ut mot terrassen och baksidan på trädgården. Gestalten var borta. Vad betydde det? Skulle han vara lättad, eller mer orolig? Fan, fan, fan! Han drämde näven i köksbordet för varje gång han svor för sig själv. Då slog det honom. Han var en idiot och nu kanske hon redan var så illa skadad att han inte

skulle kunna hjälpa henne. En idiot och egoist. Källaren. Jag skiter i dig, tänkte han, jag skiter i dig. Om du kommer mellan mig och Linda så dödar jag dig. Han skulle slåss om det gick så långt, han var inte försvarslös. Mikael ryckte åt sig en kökskniv. En stor förskärare som han vägde i handen. Den verkade inte så värst vass, men den var bättre än inget alls. Skaftet kändes betryggande mot hans handflata. Mikael tog kökshanddukarna och knölade ned dem i sin ficka. Ifall hon blödde. Han kontrollerade ficklampan. Sedan gick han med snabba steg till den främre ytterdörren, läste upp och steg ut på verandan.

Den korta ruschen ned till källardörren fick hans adrenalin att rusa. Han såg sig febrilt omkring, men såg inte skymten av varelsen. Kanske kunde den inte röra sig allt för långt bort från skogen. Han vågade inte tro på det, men det kändes skönt att ha något att hoppas på. Tanken på att skepnaden skulle få tag på honom fyllde honom med en sådan terror att det kändes som om han höll på att förlora förståndet. Han tvingade sig att fokusera på Linda. Det var hon som var viktig. Källardörren hade slagit sig av regnet. Mikael svor, slog och sparkade på den medan han ideligen var tvungen att se sig om så att skepnaden inte smög upp bakom honom. Till slut lossnade den svällda dörren ur dörrkarmens grepp och skrapade upp en lång kvarts-cirkelformad skåra i den blöta jorden. Mikael tände ficklampan. Ljuset den spred gjorde inte mycket för att lugna honom. Källaren verkade tom. Han rusade in och rotade bland gamla tombäckar och kartonger. Han slängde undan en cykel med bara ett hjul och snyftade högt.

”Linda, var är du?”

Hennes skrik fick honom att rycka till och tappa kniven. Det kom uppifrån. Ett långt utdraget ylande som falnade i ett plågat rosslande. Mikael rusade ut ur källaren och klättrade upp för slänten utan att bry sig om den lilla övervuxna trappan av sten precis intill. Gräset lossnade i tjocka tovor under hans grävande fingrar. Mikael halkade och slet med irritationen gnagande i hans tankar att det hade

gått snabbare att gå tre extra meter och ta trappan. Men det var för sent nu, han var nästan uppe. Med andan i halsen rundade han husknuten och satte fart mot altandörren. Återigen letade han igenom huset utan resultat. Alltmedan Linda fortsatte att skrika. Hennes plågade tjut var så fruktansvärda att han började gråta. Till slut satte han sig ned på knä och skrek i vanmakt. Han slog nävarna mot sina lår och örfilade sig själv. När ännu ett fruktansvärt vrål av smärta ekade genom huset förstod Mikael att hennes skrik inte kom från något av rummen eller från källaren. Linda var inne i huset. Någonstans mellan väggarna. Ett dolt rum, tänkte han.

”Jag hör dig, Linda”, skrek han tillbaka. ”Var är du? Jag kan inte hitta dig. Kan du försöka tala om för mig var du är Linda?”

Tystnad. Huset knäppte när vinden slog mot det. Han ryckte till av dess ljud. Alla hans nerver var på helspänn.

”Linda? Kan du svara mig Linda?”

Hon skrek igen och Mikael sparkade undan alla mattor från golvet, vält bokhyllor och byråer. Han knackade i väggarna.

”Jag knackar, kan du höra det? Kan du svara mig? Kan du knacka tillbaka, Linda?”

Tystnad. Mikael vågade knappt röra sig. Det verkade som om fraset från hans kläder var så högt att det skulle dränka hennes svar. Sedan kom en knackning från väggen mellan vardagsrummet och köket. Den gjorde honom så kall att han började skaka. Det var helt omöjligt. Han ställde sig i dörröppningen mellan de två rummen och kände på väggen. Den var inte mer än ett par decimeter tjock. Han skakade på huvudet. Hon knackade igen. Tre gånger.

”Okej, jag hör dig.” Lev i nuet. Acceptera. ”En gång för ja, två gånger för nej. Hänger du med?”

En knackning. Mikael tvingade ned saliv i halsen.

”Är du skadad? Har du ont?”

En knackning. Mikael knöt sina händer. Å fy satan. Han flämtade. ”Okej. Blöder du?” En knackning.

”Jag ska hjälpa dig, Linda. Pappa ska hjälpa dig ut. Oroa dig inte. Jag kommer.” Han skrattade nervöst för sig själv och blinkade våldsamt. Han visste inte hur. Vad fan skulle han göra? ”Är du ensam?”

Två knackningar.

Två knackningar.

Två knackningar.

Mikael la ena handen för munnen, han kände hur han höll på att svimma.

Knackningarna fortsatte.

Det svartnade för ögonen. Han hukade sig, la armarna över huvudet och hyperventilerade.

Och fortsatte.

Mikael försökte få andningen och förståndet under kontroll, tvinga illamåendet tillbaka.

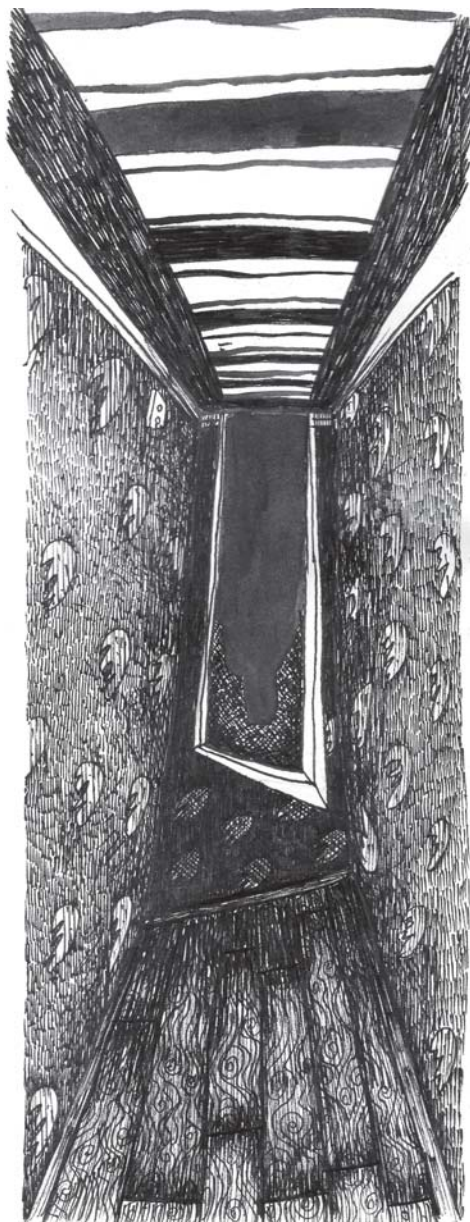
”Sluta”, viskade han. ”Sluta, snälla sluta.”

Blev allt högre.

”Sluta.”

De kom från golvet. De kom från väggarna. De kom från taket. De fick huset att vibrera. De fyllde hans huvud, Mikael höll för öronen sprang till sovrummet där den fasta telefonen fanns. Han lyfte på luren, väntade på tonen. Lindas vanvettiga skrik i telefonen fick honom att tappa den i golvet.

Knackningarna slutade. Huset var helt tyst. En frånvaro av ljud som fick honom att tänka på hur undergången måste låta när den slukat allt som den hatat, när den var mätt och ensam och tillfreds. Det kändes som om huset väntade på honom. Mikael plockade upp telefonen från golvet. Lyssnade i luren, men hörde ingen ton. Han tryckte ned knapparna i klykan, men inget hände. Han ställde försiktigt tillbaka telefonen på sin plats, så ljudlöst som möjligt. Han ville inte bryta tystnaden. Vågade inte. Lindas mobiltelefon visade att han inte hade någon täckning alls. Han tassade till sitt sovrum och letade efter telefonen han förvarat i sin väska. Den var lika död. Skakande som ett asplöv gick han ut i köket igen, drog ut en stol och satte sig ned. Hans rörelser var återhållsamma, till synes tankfulla. Men det var skräcken och hjälplösheten som styrde honom, inte tankarna. Mikael satt still och tittade tomt ut i luften. Strök handen över håret. Försökte återfå kontrollen. Jag klarar

inte det här, tänkte han, jag måste ha hjälp. Det gick inte, det enda han kunde tänka på var hur han hade misslyckats. Mikael satt och gungade fram och tillbaka med armarna om sig. Gnagde på sina läppar. Bilen. Han rätade på sig. Tittade ut genom köksfönstret. Det var mörkt ute. Hur länge hade han suttit där? Mikael örfilade sig

själv och reste sig. Ställde tillbaka stolen. Han var lugn nu. Bilen var räddningen. Han skulle hämta hjälp. Hämta alla han kände, alla som kunde hjälpa honom. Elisabet. Vänner. Polis. Brandkår. Ambulans.

”Linda? Pappa ska ta bilen och köra efter hjälp.” Han lyssnade efter en ny knackning, men det kom ingen. På sätt och vis var han glad, han ville inte höra mer vansinne, var inte säker på att han skulle klara av att hantera det. Samtidigt gjorde det honom orolig. Hon hade inte skrikit på så länge. Så länge hon kände smärta var hon vid liv. Upptäckten att han faktiskt önskade att hon led var fruktansvärd. Den skar i honom. Han förstod att han egentligen inte förändrats sig alls.

”Jag kommer snart tillbaka. Du behöver inte vara rädd, jag tänker inte överge dig.” Mikael s röst skar sig och han kände det som om han var på väg att börja gråta. Han torkade sina ögon med handen och strök sig över munnen. ”Jag kommer aldrig att överge dig igen. Jag lovar. Hör du det Linda?”

Hon svarade inte.

Mikael tog på sig sina ytterkläder, snörde på sig de tunga vandrarkängorna, stoppade bilnycklarna i fickan och tände ytterbelysningen. Den bestod av två lampor, den ena fäst på den sydöstra knuten och den andra på den nordvästra. Det var inte mycket men tillräckligt för att hålla det värsta mörkret på avstånd. Trycka bort det från huset, bannlysa det från människans primitiva utpost. Mikael öppnade dörren och steg ut på verandan. Han förstod med en gång att något var fel. Ytterbelysningen var starkare än han hade trott. Han gick med raska steg ned mot parkeringsplatsen. Skräcken för varelsen återkom när han lämnade huset och han vände sig gång på gång om för att spana efter den, men när han kom fram till parkeringsplatsen försvann den helt. Det tog ett par minuter för honom att acceptera vad han såg. Först inbillade han sig att hans mamma köpt en gatlykta som sken ned på parkeringsplatsen och att någon helt enkelt hade stulit bilen. Sedan förstod han att det inte var något som sken ned på den tomma grusplätten

utan att det var strålkastare som sken upp ur marken. Hans bil hade sjunkit ned i jorden, det enda som stack upp var kofångaren och de tända framlyktorna. Mikael sturrade på dem. Han öppnade och stängde munnen. Försökte förstå vad som hade hänt, men insåg efter ett tag att det inte fanns något att förstå. Ingenting av allt som hade inträffat under dagen gick att begripa. Mikael s läppar darrade som om han simmat en halvmil i iskallt vatten. Skenet från strålkastarna var skarpt, två koner av ljus som strålade rakt upp mot natthimlen. Det var obehagligt, han ville inte ens gå i närheten av bilen. Det var för omöjligt för att han skulle klara av att titta på den. Det var som om den hade förvandlats till ett illviljans beläte och förrått honom i fiendeland. Han var nu helt ensam. Övergiven. Allt hade misslyckats. De gånger han inte hade haft något knark. När han hade sålt allt han ägde, när han inte hade orkat stjäla eller råna för att få pengar till nytt, då fanns det bara en sak kvar att göra. Låta smärtan ta över. Det var egentligen de enda gångerna under de tio åren av hans liv som han faktiskt hade levt i nuet. Det hade hans terapeuter, läkare och psykologer inte kunnat förstå eller acceptera. För hur kunde smärta vara nuet, hur kunde man vilja ha den, välja att omfamna den? Mikael visste varför, det fanns inget annat. Det var slutet och i slutet fann man friheten. Styrkan att leva för stunden. Mikael gick med bestämda steg in i huset igen. Slet upp alla byråådor och skåp, grävde bland allt han hade spillt ut över golvet. Letade med en systematisk målmedvetenhet han inte hade känt på år. Det var det här han hade saknat ända sedan han blivit räddad undan sin förrådiska livboj för att återfå en fasad av mänskligt liv. Nu var han tillbaka på vansinnets brant. Det kändes skönt. Tryggt. Mikael tog nycklarna till fem olika hänglås och gick ned mot garaget. Den ena strålkastaren hade slocknat, det fick honom att hejda sig. Han stod still en stund och tvekade. Mikael såg sig runt omkring. Ansträngde sin hörsel till det yttersta. Det enda han hörde var skogen. Det tog en lång stund innan han återfick modet, men till slut gick han den sista biten fram till garaget. Det kvarvarande framljuset sken

tillräckligt kraftigt för att han skulle hitta låset och kunna prova nycklarna en efter en. Den fjärde passade. Låset var rostigt och han var tvungen att slita med all sin kraft för att få upp det. De skarpa kanterna rev blodiga skårar i hans handflator. Mikael kastade låset i gruset med en svordom och torkade av sina händer på byxorna. Dörren gled upp utan besvär och han steg in. Mikael tände lampan och spanade ut över röran. Hans mamma hade haft rätt, det var fyllt av bråte. Grymtande steg han till verket. Kastade ut de lådor som stod i vägen och rensade upp bland skräpet tills att han nådde fram till vägen med verktyg. Han var tvungen att klättra över en trasig tvättmaskin och en låda han inte orkat rubba, för att få ut dem ur garaget. Till slut stod han med händerna på knäna och flämtade. På marken framför honom låg en hacka, en rostig kofot, ett spett, en hammare med träskaft, en spade och en slö vedyxa. Den duger, tänkte han. Han hade inte känt sig så säker på sig själv och på sin förmåga som när hans ådror pumpat världens skönaste substanser fram och åter genom hans kropp. Inget är omöjligt, tänkte han, när man är på väg att dö eller är hög. Det blev plötsligt mörkare när det andra framlyset blinkade ett par gånger och slocknade. Mikael tittade sig omkring. Skogen var tyst. Ett molntäcke täckte månen, här och var kunde han urskilja ett par svagt blinkande stjärnor. Ensamheten hotade äta honom. Äta honom som mörkret alltid skulle äta ljuset. Han plockade upp verktygen och började gå mot huset. Det skulle bli lättare att ta in dem genom altandörren. När han gick runt knuten insåg han sitt misstag. På gräsmattan, mitt i den brända cirkeln stod tre likadana skepnader som den första han hade mött i skogen. De lös svagt i mörkret. Mikael kände hur hans blåsa släppte taget och hur hans byxor dränktes av varmt piss. Tillförsikten han hade haft försvann. De var knappt trettio meter bort. Mikael ville inte tro att det var sant. Det kunde inte vara sant. Monster finns inte, tänkte han, de har aldrig funnits, men visste i samma andetag att det var en lögn som han aldrig mer skulle tro på. Monstren hade varit där innan människan kom.

Det här var deras plats. Kanske var det människan som inte fanns och aldrig hade funnits.

”Undan”, pep han. ”Jag dödar er” Han hötte mot dem med verktygen. ”Jag menar det”, gnällde han.

De sträckte ut armarna mot honom och började gå mot honom med vanvettiga tremeterskliv. Deras flimrande kroppar lyste som blinkande tv-apparater, som alla världens stroboskoptomma nyhetskanaler och nedtystade förintelserapporter. Röklukten slog emot honom, varelserna förde vinden framför sig som ett varsel. Den brända jordens stank var överväldigande och fick honom att vackla. Deras fingrar växte för varje steg och deras kliv blev allt längre. Mikael rusade mot huset. Verktygen tyngde ned honom och blodet susade i hans öron. Träden vyssjade en förrädisk tröst om normalitet som om de ville lugna honom, få honom att vänta på skepnaderna. Mikael släppte spettet, det var för tungt och otypligt. När han gjorde det så tappade han även spaden. Det fanns ingen tid att stanna och plocka upp dem, han hade bara ett par meter kvar till huset. Deras framfart var ljudlös så han kunde inte avgöra om de var precis bakom honom eller om han fortfarande skulle hinna. Mikael bad till gud, som han plötsligt hoppades fanns, att hjälpa honom komma först till dörren. Han vågade inte slösa tid eller riskera att ramla genom att titta bakåt. Verktygen slog metalliskt mot varandra. Mikael tog trappan i ett kliv, höll på att snubbla när yxskaftet fastnade i benfickan på hans byxor, återfick balansen genom att trampa snett på foten. Smärtan kom som en dov stöt. Han var medveten om den, men kände den inte. Mikael slet upp dörren, kastade in verktygen och ryckte tag i dörrhandtaget igen för att stänga den. När han gjorde det såg han att de var knappt en decimeter bakom honom. Han slängde igen dörren så en blomkruka med en sedan länge död växt lossnade från sin hållare ovanför fönstret bredvid och föll i golvet med ett kras. Mikael vred ned handtaget och tryckte in låset. De tornade upp sig som en suddig vägg utanför dörren, en av dem sträckte ut en hand mot

fönstret i altandörren. Rutan blev plötsligt vit som ett papper. Mikael hoppade baklänges, verktygen skramlade under hans fötter. Rutan buktade, han kunde se varelsens fingrar töja den inåt som om den hade varit gjord av varm plast. Mikael flyttade sig bakåt tills han nådde väggen. Han försökte trycka sig ännu längre bakåt. När det inte gick så gled han ned mot golvet, drog upp knäna mot hakan, klamrade sig fast om sina smalben och gnydde som ett djur. Det enda ljud han hörde var sitt eget hjärtas bultande när de andra fönstren, ett efter ett, blev lika vita som rutan i dörren.

”Sluta”, skrek han. ”Sluta! Jag vill bara ha min dotter. Snälla, sluta!”

De svarade inte. Han var inte säker på om de kunde svara annat än med smärta och ondska. Kanske var det deras språk. Jag vill sluta tänka nu, viskade han till sig själv. Så det gjorde han. Tankarna återkom som blommor som öppnar sig efter en vinter i dödens tecken, när han såg hur rutorna sakta började återgå till sin normala genomskinlighet. Mikael reste sig. Hans byxor var fortfarande blöta av urin, kalsongerna var kalla och obehagliga mot hans ljumskar och kön. Rutan i dörren var helt deformerat, det buktade inåt som om det hade smält och formats av en skicklig glasblåsare. Han rörde sig vaksamt mot fönstren. Mikael upptäckte att vart och ett hade små märken av deras fingertoppar, små sfäriska ärr efter deras intrångsförsök. Det tog flera minuter innan han till slut vågade böja sig fram och spana ut. Han såg inget annat än mörker. Mikael la händerna mot rutan och skuggade bort reflexerna från taklampan. Det gjorde honom illa till mods att behöva röra vid fönstren, de kändes besudlade och fyllde honom med äckel, men ännu värre var att böja sig så nära den tunna barriär som var den enda som skyddade honom från det som fanns utanför huset. Han såg inte skymten av dem. Eftersom de lyste i mörkret förstod han att de inte skulle vara kvar, men han hade ändå varit tvungen att se efter. Mikael satte sig ned på en stol, la ansiktet i sina trasiga händer och grät.

Linda skrek igen. Den här gången tycktes det som om hennes smärta var helt ofattbar, för

hennes vrål var knappt mänskligt. Han ryckte till sig yxan och rusade in i vardagsrummet.

”Linda? Var är du Linda?”

”NEEEEEEEJ! SLUTA!”

Vem hon än bad om nåd slutade inte, hennes ord förvandlades till ett vanvettigt ylande. Mikael vrålade i förtvivlan och slog yxan i väggen. Lindas skrik övergick till hulkande snyftningar. Mikael fortsatte att hugga. Hennes ljud rev i hans själ. Han slog som en galning, väggen skakade under hans slag. Tavlan med rävfamiljen som fascinerat honom som barn föll ned, studsade på yxskäftet och blev liggande på golvet med bilden nedåt. Han satte foten på den och föste den häftigt åt sidan, både ramen och duken gick sönder.

Hålet växte för varje hugg. Medan han hämtade kofoten blev hennes gråt alltmer desperat och han hörde hur hon försökte prata med någon. Hennes ord var helt omöjliga att förstå, dämpade av väggen, förvrängda av smärta och rädsla. När han böjde och slet med kofoten skrek hon igen, intensiteten och ljudvolymen i vrålet fluktuerade som om hon sjöng. Mikael bröt igenom. Han såg rakt in hennes sovrum. Jag är systematisk, tänkte han. Jag är en maskin. Jag stannar aldrig. Mikael började slå upp ett nytt hål en meter till vänster om det första. Svetten rann ned för hans panna och rygg. Handflatorna sved av vibrationerna i yxskäftet, huden nöttes mot det lena träet. Det tredje hålet i väggen gav samma resultat. En meningslös öppning till det vardagliga. Han sparkade undan allt i sin väg och började hamra på väggen till köket. Axlarna värkte. Andningen blev allt tyngre och det kändes som om lungorna var på väg att spricka. Det tog längre tid att komma igenom väggen till köket. När han upptäckte att yxan slog i kaklet ovanför diskbänken, flyttade han sig ett par meter åt sidan och började om.

Mikael stappade in i sitt sovrum. Verktygen kändes mycket tyngre i hans famn än när han hade hämtat dem. Hans armar skakade. Han slickade sig om läpparna och satte sig ned på tälsängen. Dess metallfjädrar knarrade under tyngden. Mikael vill egentligen lägga sig ned på den och sova. Han var helt utmattad. Det skulle

kännas som en lyx att bara få vila en liten stund. Men det var otänkbart. Hon skrek inte längre och han hade fått en respekt, ett litet trångt utrymme där han kunde tänka. Men det gick inte, stressen av att hon kanske slutat skrika för att hon var död var ännu värre än desperationen som kom från att veta hur hon led. Han var tvungen att hitta nya krafter. Det var omöjligt att sluta nu, det enda han behövde var vatten. Ett glas vatten från köket skulle få honom att orka. Mikaelns mun var alldeles torr och hans huvudvärk var mördande. Om han så skulle behöva plocka isär hela huset skulle han hitta henne. Om hon inte fanns i huset skulle han riva upp gräsmattan. Såga ned hela skogen. Kläderna kändes obekväma och för små, de var genomdränkta av piss, svett och smuts. Mikaelns händer och underarmar blödde från ett dussin skrämmor. Det fanns något här, något inga sprutor i världen hade kunnat få honom i kontakt med tidigare. En annan värld som han jagat med kanyler och pipor, men egentligen bara trott på i sina mjukaste och mörkaste rus. En värld han avfärdat som hallucinatoriska radioviskningar och paralyserande betongskräck då han legat på sin madrass och känt dess torra doft istället för att sukta efter meningslös, mjuk hud. Han skulle nå den med våld. Krossa allt i sin väg för att tränga in i den, för att hitta sin dotter, hämta hem henne igen. Den vanvettiga skräck han känt, den som drivit honom från medelklasslivet, visade sig nu vara som ett barnsligt trots i förhållande till den värld han nu för första gången mött med öppna ögon. Den värld han jagat, den han hade trott varit välkomnande och befriande var nu här. Som en örfil, som ett straff, som en korsfästelse. Mikael slet sig upp på fötter och stapplade ut i köket. Hans hår reste sig. Skräcken genomsyrade hela hans nervsystem, red på det som en frustande likmaskstinn vansinneshäst, fick allt hans blod att försvinna ur ansiktet och hans fingertoppar smärta som av nålstick.

”Herregud”, viskade han.

De iakttog honom från altanen. Ett dussin sprakande, rörliga foton, en elektronisk, suktande våldsvåg. De tysta fladdrande

fotohudarna visade sina bilder tydligt nu. Hud och blod och virvlande lemmar, trasiga kroppar och gapande ansikten. Ögon och munnar som lovade vänskap eller sex, sökte efter innehåll eller tröst. En generations lidande samlat i tömda mobilminnen, raderade trötta ögon, sparkar, bröst och rop. Maktlösheten som kramade hans hjärta var som ett hungrigt monster från förorternas tidstömnda mardrömmar. Lindas plågovrål fyllde köket när de kastade sig mot fönstren. Mikael snodde runt och kastade sig tillbaka genom dörren. I ögonvrån såg han hur de helt vita rutorna buktade inåt. Hörde hur glaset gnisslade som om någon dragit en gaffel mot det. Väggen trycktes in i köket med ett våldsamt brak. Mikael smällde igen dörren efter sig och välte en tung fåtölj framför den som en barrikad. Han snodde runt, trampade fram och tillbaka på samma fläck och letade febrilt efter något annat att förstärka den med. Det skulle ta för lång tid så Mikael gav upp idén och fick istället tag på yxan igen. Han höjde den och väntade på att de skulle ta sig in genom dörren. Yxan blev allt tyngre i hans händer. Han hörde ingenting onormalt. Huset satte sig igen. Ett par regnstänk slog försynt mot rutan. Hjärtats snabba slag. Kall luft sipprade in under dörrspringan och kylde hans fötter. Mikael sänkte yxan och flämtade tungt. Nu orkar jag inte mer, tänkte han. Musklerna skakade så pass att han hade svårt att hålla kvar greppet om skaftet. Ändå tvingade han sig själv att vrida ned dörrhandtaget och försiktigt öppna dörren till köket. Han knuffade upp den med sin vänsterhand och tog ett fastare tag om yxan med den högra. Mikael betvivlade att han skulle orka svinga den. Dörren gled upp på vid gavel och blottade köket. Fönsterväggen mot altanen var borta. Ett stort hål öppnade sig rakt ut i natten. En gardin hängde kvar och fladdrade i vinden. Väggen var helt försvunnen, det var som om de hade tagit den med sig för det fanns varken spillror av glas och trä kvar. Någonstans därute var stenen han hade lekt på som barn. Nedanför den var skogen. Mikael släppte yxan, den föll till golvet med en tung duns. Han la armarna om sig själv för att skydda sig mot kylan. Den var så

mycket kraftigare nu, natten kändes så kall att han trodde att hans svettiga kläder skulle frysa till is. Mikael skakade som han hade feber. Jag måste fortsätta, tänkte han. Jag kan inte bara stå här. Hans tid var på väg att rinna ut. Mikael stängde dörren till köket och började arbeta med golvet. Han skulle spara köket tills sist. Lindas skrik kom och gick hela natten igenom. Mikael ropade tillbaka till henne. Ibland hörde

han hur hon pratade. Tiggde och bad. Ibland verkade hon ropa på honom. Det fick honom att gråta medan han arbetade. En gång upptäckte han att skriket han hade trott var hennes egentligen var hans eget. Tröttheten gjorde honom yr. Mikael pratade med henne och med sig själv. Det höll honom vaken och fokuserad när allt kändes flytande och avigt. Det tog tid att undersöka golvet. Det var fyllt av isolering och då och då slog han sin hacka i ett rostigt rör och han var tvungen att börja om på ett annat ställe. Gryningsljuset föll in genom fönstret och Mikael upptäckte att han satt ned på en kudde. Golvet var täckt av hål, uppbrutet trä och sönderskuren plast. Han försökte resa på sig men det gick inte. Ett par örfilar fick hans kinder att svida, men han orkade inte slå tillräckligt många gånger för att piska sig själv på fötter.

”Jag är ledsen älskling”, väste han. Hans röst var sprucken och brann som eld. Egentligen behövde han vatten, men inte ens törsten fick honom på fötter. Han behövde en stund för att hämta sig. Mikael tittade på väggklockan. Hur den hade lyckats hänga kvar på väggen förstod han inte. Den visade på kvart över fem. En timma, tänkte han, så fortsätter jag sedan. Alla dörrarna var i vägen. Han öppnade och stängde dem metodiskt, men de var så många, så oändligt många. Mikael tittade i sin kyl. Den var helt tom. Lika tom som sitt nya hem, tio våningar upp i stadens mitt. En gång hade han sålt allt han hade för att få råd med lyxen att slippa vara med. Nu hade han fyllt lägenheten med distraktioner. Sådana man var tvungen att ha för att orka och få vara med, en mask man bar för att kunna ta hem de man låtsades tycka om. Men den var fortfarande tom. Han gick ut i vardagsrummet och tittade ut genom fönstret. Utsikten över staden var fasansfull. De kilometerhöga textpelarna lyste i mörkret som elektroniska oljefältsbränder. Han läste dem. De läste honom. Ohyggligheterna i deras meddelanden fick honom att ragla baklänges. Han såg och hörde hur grannarna skrikande kastade sig en efter en ut genom fönstren. De blöta dunsarna från när deras kroppar mötte

asfalten verkade oproportionerligt höga. Men det var inte deras skrik som fick honom att slå sig själv. Det var hennes. Han slöt ögonen men det hjälpte inte, texterna lyste genom hans ögonlock, frätte sig in i hans näthinnor som en syra han inte visste bokstavskombinationen för. Han såg slagen som sjönk in i hennes kropp. Batongerna som formade henne, färgade hennes hud i regnbågsdödens alla färger. Kanylerna som levererade sina laster in i villiga tomma kroppar, suktande efter mening som utplånats av vardaglighetens överväldigande stumhet. Mörkret som omgärdade dem, fängslade deras rädslor och hopp i taggråd. Fick dem att famla sig fram för att hitta någon att förstå. En rostig tång om hennes bröstvärtor klämde och drog. Tryckte på hennes knappar. De som fick henne att yla. Sladdarnas käftar som bet Lindas darrande pissdroppande kön och hennes vackra örsnibbar. Impulser, elektroner, kontakter som möttes. Strömmen från tusentals övergrepp. Hennes spända kropp i brygga, slitande, kämpande muskler för att fly ut ur satellitfiktionens insisterande hädanfärds-mönster. Han såg hennes knän och fingrar pulvriseras under ett metalldoftande, oljebestänkt hammarhuvud. Benflisor som sköt ut genom kött och hud och slet kapillärer och ådror i strimlor. En plågsam uppvisning i tandlossning, en obscen repris på vad han missat som far. Skalpeller och vinande borrar i hennes isärtvingade mun. Krokare som penetrerade hennes blödande tandkött. Tänderna som krossades ned till pulpan, blodet som sprutade ned i hennes kväljande hals. Vad sa de till henne? Vad sa de när de drog upp hennes huvud ur vattenbaljan? Sa de något alls eller lät de henne bara tro vad hon ville? Mikael såg hennes nakna kropp sprattla medan den flyende luften ur hennes lungor fick vattenytan att koka. Han försökte värja sig och letade efter sin telefon. Hittade den nedsjunkna mellan kuddarna i soffan han ibland somnade på efter att ha försökt jobba sig frisk. Alla förutsättningar var ur spel och hans mobil hade full täckning. Mikael slog inget nummer och signaler var överflödiga.

Hennes röst var mörk och sludrig. Hennes bröstna, svullna läppar, hennes skadade, sönderbitna tunga och krossade tänder förvandlade hennes ord till ett nästan obegripligt smärtans språk.

”Vi lever där ni inte ser”, väste hon. ”I nya hem där ni inte hittar oss.”

”Säg var du är, snälla säg var du är.”

”Vi ligger i gravar och vi hittar inte ut.”

”Nej.”

”Vi hatar er.”

”Du är inte Linda. Vem är du?”

Hon skrattade.

”Du är här för att plåga mig. Säg som det är!”

Hennes skratt ökade i styrka.

Blev till en rytmiskt dunkande puls.

Mikael satte sig upp. Yrvaken och med en fruktansvärd huvudvärk. Skrattet hade följt honom ut ur drömmen, men övergått till sin sanna form, ett våldsamt bankande från väggarna. De stod runt honom i en halvcirkel. De var så många att vardagsrummet var fullt. Deras sken dansade mot väggarna lika dött som från en tv en ensam lördagsnatt. Bilderna i deras kroppar flimrade, log, skrattade, bönade, våldtog, slog, levde och letade. Programmet de visade hade inget namn men sändes dygnet runt och alla hade huvudrollen. Mikael kom på fötter med en snörvling och rusade in på toaletten. Han smällde igen dörren efter sig. Läste den. Bankningarna blev allt högre. Hela huset verkade skaka. Mikael drog händerna genom håret. Jag är i ett litet rum, tänkte han. Jag kommer inte ut. Jag är rädd och jag är ensam. Jag är ensam för att jag gått vilse i tioårslandet och jag hittar inte hem. Spegeldörren till badrumsskåpet var öppen. Han stängde den. Lindas röda tandborste skallrade i ett glas på handfatet. Han rörde vid den, stråna var torra och vassa mot hans ömma fingrar och han började gråta. Mikael satte sig ned i badkaret och tittade på hur dörren började växa inåt. Dörrposterna sprack och tapeterna lossnade. Det varnande stackatot från golvet, taket och väggarna talade till honom i en enkel kod. Meddelandet var enklare än text, tydligare än bilder. Vad det sa visste han redan.

När mobilen pep kände hon det i hjärtat. Ett nytt meddelande från honom. Linda skuttade fram till bordet och öppnade mobilen. Just nu kunde inte hennes liv vara bättre. Hon hörde ett plask från diskvattnet och vände sig om mot

Linda la sakta ifrån sig mobilen. Hennes händer skakade och det tog all självdisciplin hon kunde uppstå för att hålla paniken på plats. Linda började leta igenom huset. Han var inte där. Linda kämpade mot sin förvirring, tvingade sig själv att inte acceptera alla de omöjliga mardrömsscenarioer hennes fantasi spelade upp för henne utan försökte låta sitt förstånd behålla kontrollen. Det var svårt. Hon kände hur det som var mörkt i hennes hjärta, blev allt mörkare och större. Allt kommer att bli bra, upprepade

hon för sig själv om och om igen. Hon gick ut på altanen och ropade efter honom. Den blöta höstvinden svepte genom skogen, fick höstlöven att prassla och hennes hår att fladdra. Linda la armarna om sig själv och ropade igen. Det enda svaret hon fick var en stickande doft av rök.

